

Ik kijk naar mijn beide dochters, Desirée en Birgitta, zoals ze daar zitten, elk op een uiteinde van de bank, licht naar elkaar toegedraaid, even elkaars rivalen.

“Wat heb jij nou met die klok. Ik heb er klokkijken op geleerd! In jouw tijd waren er al volop digitale klokken!”

Bibi (ik gebruik nooit hun volledige naam) haalt haar schouders op.

“Als ik ziek op de bank lag, keek ik altijd naar de bewegende bootjes boven de wijzerplaat. Dan bedacht ik dat ik op zo’n bootje zat...”

Dochters van dezelfde vader en moeder, maar zo verschillend. Desi, de oudste, lijkt op Luuk. Dat springerige donkerblonde haar en een springerig karakter. Altijd echt aanwezig. Niet op een vervelende manier, maar gewoon zeker van zichzelf. Goed pakje aan: ze heeft haar klasse behouden, ook na haar huwelijk. Blonde Bibi is meer mijn evenbeeld. Goed van vertrouwen, liever op de achtergrond dan in de schijnwerper, te weinig assertief. Nu ook weer. Aan de vlekken in haar nek zie ik dat ze de discussie bijna opgeeft.

“Meiden, vergeet die klok maar even. Ik denk er eerst nog wel over na. Ik wist niet dat jullie allebei zoveel emotionele waarde hechten aan dat ding. Blijven jullie lunchen?”

Bibi zucht zachtjes en strekt haar benen. Ik vind dat de klok het beste bij haar past, maar zeg dat natuurlijk niet. Haar interieur is een mix van stijlen en de oude Friese stoelklok van mijn grootvader zal bij haar een prominente plaats aan de woonkamermuur krijgen. In het huis van Desirée voeren staal en leer de boventoon en moet de klok het waarschijnlijk doen met een plaatsje in de logeerkamer of op de overloop.

Omdat Luuk en ik hebben besloten op termijn kleiner te gaan wonen, hebben we lijsten gemaakt van zaken die we zeker mee zullen nemen en zaken die onvermijdelijk weg moeten. We hebben de meiden de laatste lijst laten zien en gevraagd of er dingen bij zijn die ze graag zouden willen hebben. Dat ze allebei zo gek zijn op de klok had ik niet gedacht.

Luuk en ik hebben afgesproken alles op ons gemak af te handelen. Er moet eerst nog het een en ander aan het huis gebeuren, om het in een hogere prijsklasse te kunnen plaatsen. Bij de taxatie door een makelaar bleek dat vervanging van een kozijn, het bijwerken van het schilderwerk buiten en renovatie van een badkamer, de vraagprijs gauw zo’n 75.000 euro op kan krikken. Het kozijn van de openslaande balkondeuren is inmiddels vervangen, de schilder is bezig en de offertes voor de badkamer zijn binnen. De volgende week komt de schoorsteenveger langs en tegen de tijd dat het huis echt in de verkoop gaat, komen de meiden, dat hebben ze plechtig beloofd, een paar dagen helpen in de tuin. Alle terrasbakken en tuinvazen moeten vol met eenjarigen. Dat doet het goed bij de bezichtigingen die ongetwijfeld zullen komen, daar ben ik niet bang voor.

Het huis is veel te groot. De slaapkamers en badkamer op de bovenverdieping worden door ons niet gebruikt, ze doen dienst als gastenvertrekken. Sinds de meiden het huis uit zijn, hebben we de vroegere kinderspeelkamer, beneden naast de huiskamer, ingericht als slaapkamer. Voor een badkamer en een inloopkast paktten we een stukje van de aangrenzende bijkeuken. Heel praktisch allemaal.

De grote tuin is de belangrijkste reden om kleiner te gaan wonen. Al dat onderhoud! En Luuk wil geen tuinman, echt niet! Als ik het zelf niet meer kan, Kirsten, dan wil ik hier weg, zegt hij altijd. Hij

kan het tuinieren, zijn grootste passie, niet aan een ander overlaten. We hebben het geprobeerd hoor, er zijn drie tuinmannen de revue gepasseerd en het heeft alleen maar geleid tot gekibbel tussen Luuk en mij. Tennis kun je op een lager niveau gaan doen, tuinieren niet. Nee, kleiner gaan wonen is de enige optie.

De meiden zijn naar huis. De lunch heeft de lucht geklaard. Ik sta voor het schilderij en kijk opnieuw naar mijn dochters. Nu zoals ze zijn afgebeeld door een getalenteerde portretschilderes. Negen en zeven jaar oud. Desi zittend op een rotan stoeltje en Bibi staande, schuin achter haar grote zus. In die tijd trokken ze nog veel met elkaar op, zaten op dezelfde basisschool. Ik ging niet zo ver dat ik ze dezelfde kleren aantrok, maar je kunt toch wel zien dat het zusjes zijn. Allebei een paardenstaart, maar Desi met het dubbele aantal speldjes om haar krullen in bedwang te houden.

Op de middelbare school groeiden ze uit elkaar, zoals dat zo vaak gaat. Desi was populair, had veel vriendinnen. Bibi was een lees- en dagboektype, met één vaste vriendin waar ze *closer* mee was dan met haar eigen zus. Bibi wist al vanaf haar kleuterjaren dat ze juf wilde worden en werd dat dan ook. Desi rolde, na haar VWO en rechtenstudie, van de ene veelbelovende baan in de andere om vervolgens alle carrièrekansen op te geven voor Leo Kelder. Slapeloze nachten heb ik daarvan gehad. Ik wilde mijn dochters keuze natuurlijk respecteren. Als zij gelukkig was, moest ik dat ook zijn, punt uit. Maar Luuk en ik zeiden in de beslotenheid van onze slaapkamer vaak genoeg tegen elkaar: ze kan toch wel wat beters krijgen dan dat!

Leo was net voor zichzelf begonnen, als schoonmaker van grote kantoren. Hij had een oud volkswagenbusje gekocht, het laten voorzien van een logo met de verheffende tekst: *Helder met Kelder*, en als zelfstandig ondernemer, in de weer met emmers en een heuse dweilmachine, droomde hij van een groot schoonmaakbedrijf.

Ik moet zeggen: hij was niet de gedroomde schoonzoon, maar na een paar jaar kreeg ik bewondering voor zijn enthousiaste aanpak en doorzettingsvermogen. Want het oude volkswagenbusje maakte in een tijdsbestek van zeven jaar plaats voor een stuk of zes frisblauwe bestelbussen. Leo rijdt nu rond in een evenzo frisblauwe BMW en bezoekt potentiële klanten voor *Helder met Kelder*. In hun strakke bungalow met veel streeploos glas staat Desi de klanten telefonisch te woord en bestiert ze de boekhouding. Inmiddels heb ik twee schatten van kleinkinderen, een jongen en een meisje, het kan een stuk slechter!

Bibi is nog single. Eigenlijk getrouwd met haar werk. Ze kan over haar klasje praten of het haar eigen bloedjes zijn. Wederom in de beslotenheid van onze slaapkamer hebben Luuk en ik ons wel eens afgevraagd of Bibi wel op mannen valt, maar met een paar korte relaties met helaas de verkeerde mannen heeft ze het tegendeel bewezen. De laatste tijd zweeft er een geheimzinnig glimlachje om haar mond dat ik vaker heb gezien. Misschien heeft ze weer een vriend. Ik hoop het van harte, want de tijd houdt zich niet in. Bibi is al eenendertig en ik gun haar toch zo een paar kindertjes van haarzelf!

Ik maak mijn blik los van de liefjes op het doek en draai naar de klok die een halve meter verder aan de muur hangt. Voor de meiden is het een ding dat bij hun jeugd hoort. Ze weten niet beter dan dat de stoelklok met zijn bewegende bootjes elke minuut van hun leven in het ouderlijk huis heeft weggetikt. Ze hebben meer met de klok dan ik. Mijn opa was al overleden voor mijn geboorte. Na zijn dood hing de klok bij oom Frederik, een broer van mijn moeder en bij mijn huwelijk kreeg ik hem. Luuk en ik woonden toen in een kleine flat, ingericht naar de trends van die tijd. Bruine muren en rieten tegels op de vloer, oranje accessoires. De klok was onze buffer. Gelukkig hebben we hem nooit hoeven verkopen of belenen. Luuks onderneming had, net als de bootjes op de klok, de wind al snel vol in de zeilen. Het was het gebrek aan emotionele binding met het ding dat hem op de verkeerde lijst deed belanden. Je moet toch ergens op selecteren.

Het schilderij gaat mee naar het penthouse, dat staat als een paal boven water. Waar het ooit komt te hangen, weet ik nog niet; we hebben alleen nog maar tekeningen gezien, de bouw moet nog beginnen en voor de inrichting moet ik eerst de ruimtes 'ervaren'. Wat zou het mooi zijn als hetzelfde behang nog te leveren is. In de barokke lijst zit namelijk hetzelfde grijsgroen als in de dunne verticale streepjes van het behang.

Een geniaal idee vind ik het zelf. Onze Friese stoelklok is bijzonder, redelijk zeldzaam ook, maar het lijkt me sterk dat er niet een vergelijkbaar exemplaar te vinden zal zijn. Ik gun allebei de meiden de klok van mijn grootvader, maar om het eigenlijke familiestuk moeten ze dan maar tossen, met als troostprijs een bijna identieke klok, net zo waardevol, waar ze het jeugdsentiment makkelijk bij kunnen denken. Luuk moest eerst nadenken, maar vond het idee steeds acceptabeler. Er staan ook meubelstukken op de lijst waar Desi en Bibi geen belangstelling voor hebben en met de opbrengst van de verkoop van die stukken kan makkelijk een antieke klok worden bekostigd. We hebben er zelfs lol in en voorpret over gehad, want het is lang geleden dat we samen alle antiquairs afschuimden op zoek naar het juiste tafeltje, kastje of stoeltje.

Luuk begon een zoektocht via het internet; hij is daar handiger in dan ik. Van de lijst van antiquairs met als specialiteit antieke klokken, hebben we er inmiddels twee bezocht. Wat we daar gezien hebben stemde ons niet erg hoopvol. Maar goed, we hoeven er maar één te vinden. Grappig, door de zoektocht hebben we, al viel de oogst tegen, twee leuke dagen gehad. We kwamen in plaatsen waar we normaal gesproken nooit zouden gaan zoeken naar een klokkenwinkel. Zeg nou zelf: Wijk bij Duurstede! Of Stadskanaal! Lang leve de internettijd!

De bloemen komen uit de tuin, dat vind ik het leukste. Op mijn royale keukentafel liggen ze per soort uitgestald: veel rozen natuurlijk, daarnaast jasmijn, monnikskap, siergraspluimen, lauriertakken en een paar pauwenveren om het geheel net dat beetje extra te geven. Ik moet op mijn tenen staan voor de grote oorvaas om er een kleurig boeket in te kunnen schikken. Mijn inspiratie vond ik eerder altijd bij een geweldige bloemist in de stad. Ik liep vaak even binnen, kocht een kleinigheidje en keek de kunst af. Zo leerde ik Barry kennen, helaas homofiel, want anders had ik hem graag gekoppeld aan Bibi. Creatief die jongen, ongehoord! Toen hij begon met workshops, was ik waarschijnlijk de eerste die inschreef. Dankzij mijn uitgebreide vriendinnennetwerk werden zijn cursussen zo'n succes dat hij uit moest wijken naar een grotere ruimte. Dat werd de grote kapschuur achter in mijn tuin. Verbouwd tot atelier toen ik werkelijk dacht dat aquarelleren mijn ding was. Barry kon er zo in met zijn groepjes. Hij was lyrisch over de landelijke sfeer van het houten gebouw. Daar heb ik geleerd groots uit te pakken en mijn barokke schikkingen zijn beroemd in de kennissenkring. Vaak word ik gevraagd om bij vriendinnen de tafelmstukken te verzorgen als er iets speciaals gevierd moet worden. Doe ik graag. Als ik zou moeten werken voor mijn geld, werd ik vast bloemist. Hoe dat later moet als we in het penthouse wonen, weet ik nog niet. De tuin, mijn bloemenvoorraadkamer, is eigenlijk onmisbaar.

"Mooi!" hoor ik achter me. Ik draai me om en kijk in de stralende ogen van Bibi.

Ik bied haar mijn wang voor een kus.

"Dag meisje, als ik mijn handen heb gedroogd krijg je een knuffel terug. Laat me raden: jij bent verliefd!"

Even trekt er een schaduw over haar gezicht, maar direct is daar die glimlach weer.

"En, wanneer mogen we hem zien?"

Ik probeer het hartelijk te laten klinken, niet te denken aan de vorige missers. Mannen die we gastvrij onthaald hebben, die meeaten aan tafel, onze dure wijn opdronken, maar enige tijd later haar hart al weer braken.

"Ik wil eerst even met jou praten mam. Dan kun jij pap misschien een beetje voorbereiden."

“Hoezo? Is het zo erg? Laat me raden: een Masaïkrijger... of een berooide kunstschilder.”

Ze lacht niet.

“Ik heb hem op een feestje bij Desi en Leo ontmoet. Hij zit ook in die branche mam, Erik heeft een schoorsteenreinigingsbedrijf.”

Met mijn rug naar haar toe steek ik de roos die ik vastheb drie maal op een andere plaats in de vaas voor ik me omdraai.

“Is daar iets mis mee dan? Kindje, als jij maar gelukkig bent, dat is het enige wat telt.”

Dat is ook zo, heus, maar waarom moet ik dan toch even slikken tijdens onze omhelzing?

“Leo en Erik werken vaak samen. Erik komt hier volgende week de schoorstenen doen, daarom wilde ik het je nu vertellen, anders is het ook zo raar. Hij heeft een knecht hoor, hij hoeft zelf het dak niet meer op.”

“Goh.”

“Pfff, opluchting hoor. Ik maakte me vooral druk om paps, die wil mijn huid zo duur mogelijk verkopen. Al die veelbelovende juristen en doctoren waar hij me al aan voorgesteld heeft! Je zult zien mams, jullie mogen Erik gelijk!”

Ik hoop maar op een mix van Henri Kissinger en Brat Pitt en als de prille verhouding de eerste storm met Luuk doorstaat, heeft hij misschien wel zoiets als een kans van slagen. “Je moet hem gewoon verrassen,” bedenk ik ter plekke. “Zeggen: kijk paps, dit is hem! Dat is de beste manier.”

De schoorsteenveger, Erik dus, staat gepland voor de eerstvolgende woensdag. Daartussen zit nog een drukke winkelvrijdag, het weekend met gasten (goede vrienden, ik hoef me niet uit te sloven) en een rommelige maandag en dinsdag met schilders om en in het huis, want voor de koffie komen ze natuurlijk in de keuken zitten. Keurige mannen, die eerst een krantje op de stoelen leggen. Daarom krijgen ze ook zoveel opdrachten in onze wijk.

Ik moet mijn nieuwsgierigheid dus nog een paar dagen bedwingen. Het moet lukken mijn mond te houden tegen Luuk en ook om Desi niet uit te horen als ze met de kleinkinderen even langs komt voor een kopje thee.

Bibi belt nog een keer.

“Mam, Erik vindt het heel spannend. Ik geloof dat hij het erg belangrijk vindt dat hij aardig gevonden wordt. Dat is een goed teken, vind je niet?”

“Ja, als hij waarde hecht aan ons oordeel, dan lijkt het me dat hij het serieus met je meent.”

“Mam, wil je echt je best doen. Voor mij?”

Ik neem me serieus voor niet op mijn eerste indruk af te gaan, maar de jongen een royale kans te geven.

Bibi twijfelt nog of ze voor, gelijktijdig of na Eriks entree aanwezig moet zijn, maar besluit uiteindelijk voor controle vanaf het begin.

“Nou tot woensdag meisje, alles komt goed!”

Er rijdt een witte Ford Transit het terrein op, niet nieuw, maar goed in de lak. Op de zijkant, in zwart, het silhouet van een traditionele schoorsteenveger, met hoed, ladder en borstels. Ik haal diep adem, loop naar de hal en zet de voordeur open.

De jonge man die uitstapt lijkt in het geheel niet op zijn logo. Keurige spijkerbroek en daarop een witte sweater met opdruk. Goed geknipt en geschoren, atletisch figuur. Mijn vriendin Maaïke zou zeggen: een spetter. Achter mij hoor ik de hakjes van Bibi klikken op het marmer en langs mij heen stuift ze de deur door en recht in de armen van haar aanbieder. Hij kust haar vluchtig, lacht verlegen naar mij en heeft wat mij betreft zijn eerste punt binnen. *You never get a second chance for a first impression.*

Ik zie aan Bibi dat ze me doorheeft, want de glimlach die al dagen niet van haar gezicht te branden is, breekt weer door. Aan de andere kant van de bus stapt nog een jongeman uit. Ook in spijkerbroek en witte bedrijfssweater. Hij steekt groetend zijn hand op, opent de schuifdeur en begint wat spullen uit te laden.

Erik loopt met uitgestrekte hand naar mij toe en stelt zich voor, zijn linkerarm om de schouders van een stralende Bibi. Het kost me geen moeite om hartelijk te doen. Zijn kompaan heeft inmiddels de ladder al van het bagagerek afgehaald en tegen de dakgoot geplaatst.

“Willen jullie koffie?”

“Nee, dank u wel. We gaan liever eerst aan de slag, misschien straks nog?”

Hij stelt het vragend.

“Natuurlijk! Ik zal je de schouwen even wijzen.”

Luuk is even weg naar de boekhouder en de jongens zijn al druk aan het werk op het moment dat hij het hek in draait. Ik blijf in de keuken, opeens ontzettend druk met de voorbereiding van de koffie en hoor hem doorlopen naar de woonkamer. Bibi's opgewonden lachje klinkt boven alles uit.

Ik rommel met kopjes en doe net of ik niet doorheb dat hij naast me komt staan.

“Is dat wat ik denk dat dat is?” vraagt hij op gedempte toon.

“Ik denk het wel. En?”

“Het voordeel van de twijfel.”

En dat vind ik een prima start.

“We zijn nou wel bezig met die klokkenzoekactie, maar die meiden van ons hebben allebei zo'n ondernemer aan de haak geslagen en wie zegt mij dat ze die klok niet verpatsen op het moment dat het wat minder gaat en ze de begroting niet helemaal rond krijgen?”

Luuk zit op de poef in de *walk-in closet* en trekt zijn sokken aan. Ik werk eerst mijn mascara af in de badkamer voor ik antwoord.

“Heb je een déjà vu? Kun je dat niet vast laten leggen bij de notaris?”

“Dat is misschien wel heel verstandig.”

We gaan naar Amsterdam vandaag, op klokkenjacht. Ik heb er zin in. Er is vast ook nog wel tijd voor de P.C. Hooft. Luuk heeft twee adressen geselecteerd, op loopafstand van elkaar. We kunnen de Jag parkeren bij een vroegere zakenrelatie daar in de buurt. Parkeergarages vinden we allebei een ramp. Onderweg bekijk ik vast Luuks aantekeningen. We stallen de auto en lopen langs de gracht naar ons eerste adresje. Daar zijn we snel klaar. Winkel in, winkel uit. De op internet geplaatste klokken zijn allemaal 'net verkocht' en we vragen ons af of hij ze ooit echt in zijn collectie heeft gehad. Geen zaak om in de kennissenkring aan te bevelen! Dan ziet de tweede klokkenshop er veelbelovend uit! Een prachtig grachtenpand met een chique glazen entree. Ik hou daar wel van, maar Luuk bromt dat de klokken dan vast te duur zijn.

We worden hartelijk ontvangen, slaan de direct aangeboden koffie af. Een keurig maatpak leidt ons naar de showroom.

De keuze is reuze, zoals mijn vriendin Maaïke zou zeggen. Een indrukwekkende selectie heel speciale uurwerken, maar geen Friese stoelklok die lijkt op de onze.

Maar, de collectie blijkt veel groter. Het keurige pak brengt ons naar een kantoor, waar we plaats mogen nemen aan een glanzend gepolitoerde notenhouten tafel. We krijgen een lijvig fotoboek aangereikt. Hierin foto's op A4 formaat van klokken die te koop zijn, maar nog bij de eigenaar thuis hangen. Een verzekeringskwestie, legt de man uit. Als al die klokken in de showroom zouden hangen, stijgt de verzekeringspremie tot een onbetaalbare hoogte. Zolang de klokken nog bij de verkopers thuis hangen, zijn ze gedekt tegen brand en diefstal door de verzekeringen van de desbetreffende eigenaren. Als er één van onze gading bij is, kan hij binnen een dag of vijf ter bezichtiging aanwezig zijn in de showroom.

Ik schuif mijn stoel een beetje naar Luuk en hij slaat de bladzijden langzaam om. We zien prachtige uurwerken in de meest uiteenlopende stijlen, soorten en maten.

Er gaat een schokje door me heen als ik er eindelijk een zie die wel lijkt op de onze. Bootjes, zeemeerminnen, de gelijkenis is treffend! Grappig, die mensen hebben zelfs een beetje dezelfde smaak als wij! De klok hangt op een muur met een klassiek behangetje, beige met een fijn groen streepje. In de hoek van de foto is nog een randje te zien van een schilderijlijst, druk bewerkt met hetzelfde grijsgroen er in.

Op dat moment schopt Luuk me onder de tafel tegen mijn voet. Dat doet hij wel vaker, in een antiekwinkel bijvoorbeeld, als hij nog af wil dingen en ik me stil moet houden, niet enthousiast mag doen. Ik hou me stil, maar ik zou ook geen woord uit hebben kunnen brengen. Ik kan alleen maar staren naar de foto, naar het behang, naar de lijst.

Luuk kijkt geschrokken naar zijn horloge, ik zie gelijk dat hij toneel speelt.

“Och, wat spijt me dat! Wij hebben nog een afspraak. We hadden niet gedacht dat er hier zoveel te zien zou zijn. We moeten nu eerst weg, maar we komen zeker terug, want er zitten interessante klokken bij!”

Ik ben één keer in mijn leven een beetje dronken geweest en toen voelden mijn benen net zo, als onderdanen met een eigen wil. Ik moet me vast houden aan het tafelblad als ik opsta en ben blij met Luuks arm die me ondersteunt. We geven het keurige pak een hand en hij leidt ons met alle egards naar de deur.

Buiten voel ik pas goed hoe mijn hart te keer gaat.

“Gewoon doorlopen, lach maar even naar me,” zegt Luuk binnensmonds en hij kijkt me eng grijnzend aan.

Om de hoek, uit het zicht van de verkoper, grijpt hij me vast bij mijn schouders.

“Zag je dat!”

“Ja natuurlijk zag ik dat! Mijn hemel, hoe kan dat?! Dat was toch onze klok, of niet?!”

“Of dat onze klok was! We moeten direct naar een politiebureau! Waar zit dat hier?”

Luuk klampt een man aan met een hondje, die zal de buurt wel kennen. Ik begrijp niets van de uitleg, het wil bij mij niet binnenkomen, mijn hoofd weigert dienst. Luuk heeft het kennelijk wel begrepen, hij pakt me bij de hand en ik struikel achter hem aan op mijn veel te hoge hakken voor zo'n snelheid. Higgend bereiken we het dichtstbijzijnde bureau, vlakbij in het oude centrum.

“Heeft u niets laten merken?” vraagt de opgetrommelde agent, die zich heeft voorgesteld als Dekker. “Echt helemaal niets?”

“Nee, ik heb gedaan of ik een afspraak bijna vergeten was en gezegd dat we terug zouden komen.”

“Mooi zo, dan wil ik u vragen mee te werken om deze bende op te rollen. Dit kan wel eens de doorbraak zijn!”

“Bende?” Ik hoor zelf hoe piepend mijn stem klinkt.

“Ja, en heel goed georganiseerd. Werkgebied Amsterdam, tot ver in Het Gooi. Ze hebben lui in dienst die in de huizen foto's maken van objecten die dan later op bestelling opgehaald kunnen worden. Meestal door de fotograaf, soms door een handlanger. Van dat eerste, dat fotograferen, heb je geen idee en ook bij de daadwerkelijke inbraak laten ze nauwelijks sporen achter. Soms zijn ze zelfs in staat geweest een sleutel te dupliceren. Hoe *up to date* is uw alarminstallatie?”

“Hebben we niet, alleen bewegingsmelders,” zegt Luuk. Een koude rilling glijdt over mijn rug. Luuk ziet het en grijpt mijn hand.

“Is er onlangs iemand bij u over de vloer geweest die in de gelegenheid was de klok te fotograferen?”

“Dat dunkt me wel ja!” en ik begin op te noemen.

“De timmerlui voor het nieuwe kozijn boven... Het huis is geschilderd door vier man... Die zijn allemaal binnen geweest en naar het toilet.”

Luuk vult aan: “En schoorsteenvegers...”

Ik schrik en kijk opzij.

“Je denkt toch niet!”

“Hij had toch een knecht bij zich!”

“Schoorsteenvegers?” herhaalt Dekker.

“De baas van dat bedrijf is bevriend met onze dochter,” Ik bloos en daar baal ik van.

“Oh, op die manier. Zijn er mensen, buiten de bewoners, die een sleutel hebben van het pand?”

Luuk knikt. “Ja, onze dochters natuurlijk. En de werkster, die heeft er één van de achterdeur.”

“Barry!” roep ik, “Want hij mag binnen koffie halen als ik er niet ben.”

Mijn ogen prikken, ik druk mijn nagels in de muis van mijn hand, geen tranen, niet nu!

“Maar dat zijn toch allemaal goede mensen! Die doen dat toch niet!”

“Dat weten we pas als we ontdekt hebben wie het wél heeft gedaan,” zegt Dekker. “Ik haal er even een collega bij en dan gaan we u een plan voorleggen en u moet me met de hand op het hart beloven er met niemand, echt niemand, over te praten. Ook niet met de dochters. Eén verkeerd woord en we kunnen het schudden!”

Ik voel mijn hart razen als we de glazen deur van het grachtenpand weer openduwen. Mijn ogen zijn rood van het huilen dat ik eenmaal buiten het bureau niet meer kon tegenhouden en mijn hals gloeit van de zenuwen, dat is vast ook te zien. De dingdong is nog niet uitgegald of het keurige pak staat al weer voor ons. Ik probeer zijn blik te peilen. Een boef, dat kan niet anders, een boef in een maatpak, een wolf in schaapskleren, een aap met een gouden ring, maar zijn blik verradt niets.

“Zo, dat is snel,” zegt hij ter begroeting.

“Ja, we waren vlot weer weg bij onze afspraak. U kunt wel zien aan mijn vrouw dat het een enerverend bezoekje was. Een vriendin van haar, ...terminaal, helaas.”

“Och jee, wat spijt me dat!”

Het maatpak kijkt me meewarig aan en ik verbaas me over de verborgen talenten van Luuk, die vervolgt: “Ja, daarom dacht ik, gelijk nog maar even langs. Dat is een goede afleiding.”

“Ja, absoluut. Komt u verder. Wilt u het boek vanaf het begin weer doorbladeren of beginnen waar u daarstraks gestopt bent. Ik had het idee dat de klok, waar ik een papiertje bij gelegd heb, net iets meer bij u in de smaak viel.”

Ik voel het rood weer opstijgen vanuit mijn hals. Zou hij ons door hebben? Ik laat me zakken in de stoel die hij achter me aanschuift.

“Gaat het wel goed met u? Wilt u een glaasje water?”

Ik schud van nee en rommel in mijn tas voor een zakdoek.

Luuk is aan het bladeren.

“Dat is inderdaad wel een klok die aardig in de buurt komt bij wat wij zoeken, maar ik wil nog even verder kijken.” Hij speelt het spelletje goed. Zonder eigenlijk echt iets te zien kijk ik met hem mee. Boeven hebben vast ook wapens. Vanuit mijn ooghoeken hou ik de handen van het maatpak in de gaten. De handen spelen met een goudkleurige pen, trommelen zo nu en dan even op de tafel. Om de rechteringvinger zit een ring. Een vrouw en kinderen, misselijkmakende gedachte! En dan het idee dat er bij al die klokkenbezitters iemand in huis geweest moet zijn, die ze vertrouwden, die ze zonder een enkele bijgedachte binnen hebben gelaten, die koffie heeft gedronken in hun keuken of waar ze misschien wel een goed gesprek mee hebben gevoerd. Wie kun je nog vertrouwen? Kijk nou naar die verkoper: keurig in het pak, ABN spreekt hij, accentloos!

“Wat denk jij, schat? Dit is toch wel een hele mooie hè? Hij ziet er op de foto prachtig afgewerkt uit. Dat zeegezicht, echt bijzonder. Maar natuurlijk willen we hem eerst zien, en het slagwerk horen, voor we definitief beslissen.”

“Uiteraard, uiteraard! Ik denk dat we het uurwerk binnen vijf werkdagen hier in de showroom kunnen hebben. Het vervoer moet uiterst zorgvuldig plaatsvinden, dus ik kan het niet op de dag nauwkeurig zeggen, maar ik bel u direct als hij binnen is.”

Luuk geeft zijn 06nummer en een valse naam: Luyks met u y, hoe verzint hij het! De man vraagt gelukkig niet naar een adres. We moesten dan zeggen dat we in verband met een verhuizing tijdelijk in een hotel zitten. Dekker heeft ons een hotelnaam en een kamernummer gegeven. Maar hij hoeft geen adres, gelukkig maar, want het lijkt me erg doorzichtig. Ik zou wel weg willen rennen, weg van deze *horror scene*, maar net als Luuk geef ik een hand en lach ik zelfs vriendelijk als de boef me sterkte wenst.

"Goed gedaan, ik ben trots op je!" Luuk slaat zijn arm om mijn middel en een beetje giechelig van de zenuwen, loop ik naast hem de route terug naar het politiebureau.

Nee, we denken inderdaad dat het maatpak ons niet door heeft. Dekker vertelt dat ons huis bewaakt gaat worden en dat we nu alleen maar kunnen wachten.

“Waarop?” vraagt ik en bam, dan dringt het pas tot me door!

Ik heb nog niet geslapen. Helemaal niet. Luuk is wel een paar keer ingedommeld, dat kon ik horen, maar ik lig al de halve nacht te luisteren. Soms rechtop in bed, met ingehouden adem. Als ik moet plassen, por ik Luuk, want ik durf niet alleen de hal over te steken, langs de deur van de woonkamer. Luuk vindt dat onzin.

“De mannen van Dekker staan ergens met een onopvallende auto en zien heus wel als er hier wat loos is.”

Maar ik eis dat hij meeloopt en vlak voor de deur op me wacht. Dat doet me denken aan onze vakanties, vroeger, op de goedkopere campings, toen we nog geen cent te makken hadden. Campings waar bij de toiletten van alles gebeurde dat het daglicht niet kon verdragen. Daar stond Luuk ook altijd bij de deur van het toilet op wacht. Hij vertelde destijds dat hij het opwindend vond, mijn plas te horen kletteren in zo'n wc zonder bodem, maar van enige opwindning is nu op het eerste gezicht geen sprake.

Gisteravond belde Desi nog even.

“Waar zaten jullie de hele dag! Allebei je mobiel uit! Ik heb al tig keer gebeld.”

“Amsterdam.”

“Oh, was het leuk? Hebben jullie gewinkeld?”

“Zoiets ja.”

“Heb je hoofdpijn of zo? Je klinkt zo raar.”

“Nee hoor, maar we hebben niets bijzonders meegemaakt.”

“Heeft het te maken met ons 12 ½ jarig huwelijksfeest? Je doet zo geheimzinnig!”

“Ik zeg niks, *my lips are sealed*,” zei ik en ik ben haar dankbaar voor de aangedragen reden. Ik kan nu de komende dagen net zo geheimzinnig doen als ik wil.

De ochtend na de tweede nacht zie ik in het voorbijgaan mijn spiegelbeeld in de grote spiegel in de hal. Ik sta even stil om goed te kijken. Bij het zachte licht van de badkamerlampjes valt het nog wel mee, maar het heldere daglicht toont meedogenloos de rode slaapkoontjes en de donkere kringen. Hoe hou ik dat nog drie dagen vol, als het zo lang gaat duren tenminste!

In de keuken schenk ik mezelf een kop sterke koffie in en ga aan de keukentafel zitten. Misschien kan ik vanmiddag even gaan liggen, als Luuk weer thuis is. Hij is nu met mijn cabrio naar de garage

voor de eerste APK-keuring. Ik had hem eerder in moeten ruilen, dan was die onzin niet nodig geweest.

Mijn koffie klotst over de rand als ik een sleutel hoor draaien in de keukendeur achter me.

“Hoi hoi! Je bent er dus toch wel! Je auto staat niet in de garage, dus ik dacht: dan maar even achterom.”

Maaike! Die heeft ook nog een sleutel! Ooit gegeven toen ze de plantjes een keer water moest geven tijdens onze vakantie, omdat de werkster met een gecompliceerde beenbreuk in de takels lag. Nooit teruggevraagd die sleutel. Maaike met haar roze *ladyphone*! Daarmee maakt ze ook foto's tijdens de workshops van Barry. Nee! Niet Maaike!

“Hé, kijk niet zo neurotisch. Is er iets? Mijn tas met bloemschikspullen staat nog in het atelier en ik weet dat jij daar...” en ze wijst potdorie naar een haakje naast de achterdeur, “de sleutel hebt hangen van die schuur en ik *moet* die tas hebben... Er is iets met jou, echt wel! Rode wangetjes, wallen! Biecht maar op! Heb je eindelijk een goeie beurt gehad?!”

Typisch Maaike, een beetje plat, maar diep in mijn hart vind ik dat wel stoer.

Het rood op mijn konen verspreidt zich vliegensvlug over mijn hele gezicht en ik voel het zakken tot ver in mijn decolleté.

“Doe niet zo raar!”

“Kom op, vertel!”

Maaike gaat tegenover me zitten en leunt ver over de tafel. Kijkt diep in mijn ogen. Ik doorsta haar blik met moeite. Eigen schuld. Ik had me nooit moeten beklagen, niet bij haar. Ik heb helemaal geen zin om haar te vertellen dat de angst me inderdaad in de armen van Luuk heeft gedreven en dat Luuk zich daardoor weer helemaal man heeft gevoeld, de stoere beschermer, en dat dat uiteindelijk wel geleid heeft tot een heftiger samenzijn dan we in maanden hebben beleefd. Maar dat gaat Maaike niets aan dus hoor ik mezelf zeggen: “Er is echt niets. Een beetje slecht geslapen, dat is alles. Koffie?”

Ze dringt niet verder aan en heeft maar tijd voor één bakje, druk, druk, druk.

Maaike ten voeten uit.

De dag wil maar niet om en de zeurderige spanning in mijn maagstreek wil maar niet verdwijnen, terwijl ik volgens Luuk overdag toch nergens bang voor hoeft te zijn. Steeds weer loop ik de kamer in en kijk naar de klok en naar het schilderij van de meiden dat de dader verraden heeft. Zonder dat hoekje schilderijlijst was het ons misschien niet eens opgevallen. 's Middags lig ik met wijd open ogen een poosje op bed, maar overdag slapen heb ik nooit gekund.

In de vriezer vind ik wat *leftovers* van eerdere etentjes. Zin om te koken heb ik niet en samen eten we, net als heel vroeger, bij de televisie met het bord op schoot.

Volgens Luuk komen inbrekers niet voor middernacht en dat vind ik wel een aannemelijke gedachte. Daarom besloten we vroeg naar bed te gaan. Vreemd om samen tegelijk onze tanden te poetsen in de badkamer en mijn make-up te verwijderen terwijl hij rondscharrelt in de slaapkamer. We gaan zelden tegelijk naar bed. Ik ga vaak eerder, lees dan nog wat. Luuk kijkt altijd nog laat tv: Pauw en Witteman en de laatste sportprogramma's. Drinkt nog een borrel. Zo is dat in de loop der jaren gegroeid. Ik slaap vaak al als hij, zonder licht te maken, het bed in kruipt, of hou me slapend. Ik weet dus niet goed of de spanning die ik voel alleen maar te maken heeft met de op handen zijnde inbraak of dat de aanwezigheid van Luuk daar ook aan bijdraagt.

Gesteund door het donker, veroordeeld tot elkaars gezelschap, voeren we gesprekken die al lang eens gevoerd hadden moeten worden. Zo vertelde Luuk vannacht nog steeds blij met me te zijn. Hij was verbaasd dat dat niet zo vanzelfsprekend en duidelijk voor mij is als hij denkt. En dat dat niet automatisch blijkt uit die ringen en andere sieraden, die hij toch wel met regelmaat voor mij koopt.

Tegen de ochtend moet ik toch nog even in slaap gevallen zijn. Want het was al licht toen ik in Luuks armen wakker werd en op weg naar de keuken knipoog ik naar de klok.

's Middags na schooltijd wipt Bibi even binnen.

Ze straalt van geluk, maar ziet door haar roze bril wel gelijk dat ik er niet zo best uit zie.

“Wat is er met jou? Zo ziet groep 8 er uit na de driedaagse schoolreis!”

Ik lach, althans, ik doe een poging.

“Een beetje last van slapeloosheid. Zal wel bij de overgang horen.”

“Goh ja, daar hebben we het nooit over, mam. Heb je daar veel last van?”

Nee, zoiets bespreek je niet met je kinderen, vind ik. Ik blijf voor de meiden toch hun moeder. Leeftijdsgebonden klachtjes bespreek ik een doodenkele keer met een vriendin, maar vaak ook alleen als het gesprek er toevallig op komt en het meer een uitwisseling van ervaringen is.

Toevallig had ik het daar met Luuk ook over, afgelopen nacht. Hij beklagde zich over de energie die ik nog in mijn volwassen meiden steek. Vond dat ik te veel rekening houd met hun wensen, nog te veel in mijn moederrol zit. Voor de kat van Bibi verzet ik rustig mijn vakantie en voor de opvang van de kleinkinderen laat ik Luuk alleen naar een buffet of feest van zijn tennisclub gaan.

“Je hebt je eigen leven. Je boft dat ik zo trouw ben als een hondje,” zei hij. “Ik ken er genoeg die daardoor wat verder van huis gaan snuffelen.” En hij noemde namen die zelfs Maaïke nog niet boven water had gekregen. Het kwam er dus op neer dat ik hem verwaarloos voor de meiden, waardoor hij steeds meer zijn eigen gang is gegaan, waardoor ik me weer verwaarloosd voel. Ik moet duidelijke grenzen leren trekken, zei hij.

“Nee, belachelijk hè? Ik heb niet doorgehad dat jullie volwassen zijn geworden, ‘groot genoeg’ voor vrouwenpraat. Nee hoor, ik heb niet veel klachten. Ik slaap alleen een beetje slecht.”

Ik geloof niet dat Bibi deze laatste opmerking opslaat. Haar ogen zien mij niet, maar een atletische knappe schoorsteenveger, haar meest recente prins op het witte paard.

“Mam, misschien gaan we al heel snel samenwonen. Het gaat zo goed met ons!”

“Dat is inderdaad snel.”

Ik denk aan oom agent Dekker die, in burger en met een pilotenzonnebril op, waardoor ik in een zenuwachtige giechelbui was losgebarsten, langs kwam om onze toewijding tot het onderzoek nog even te testen. Hij had de sleutel in zijn hand, maar belde toch netjes aan: “Mondje dicht hè, echt niemand iets vertellen.”

Ik zeg dus niets tegen Bibi. Zeg niet dat ik, als ik haar was, het onderzoek af zou wachten, omdat haar nieuwbakken vriend, net als zijzelf en mijn andere dochter, de werkster, de timmerlui, mijn bloemist, mijn vriendinnen, mijn schoonzoon en allen vlak om hen heen die in mijn huis zijn geweest en misschien wel in de gelegenheid zijn geweest een sleutel te dupliceren, verdacht zijn van de waarschijnlijk nog te gebeuren staande diefstal van een Friese stoelklok.

De tranen prikken achter mijn ogen.

“Mam, ben je ontroerd?”

“Ja kind, je ziet er zo gelukkig uit! Ik hoop toch zo...!”

En weer zeg ik niet wat ik denk, maar sta op en knuffel mijn jongste. Druk haar stijf tegen me aan. Ik heb inderdaad zomaar mijn eigen leven meisje, je hebt geen idee! Luuk heeft zijn zin gekregen.

Zijn bestelautootje staat op een van de parkeerplaatsen voor gasten en ik zie hem heen en weer slepen met cursusmateriaal. Vanavond is er weer een workshop in mijn atelier.

Ik ruim de vaatwasser uit. Kletterend valt een bord in gruzelementen op de keukenvloer op het moment dat er met een sleutel op mijn keukenraam wordt getikt. Mijn hemel, ik word psychotisch, ik weet toch dat hij er is!

Stappend over de scherven loop ik naar de voordeur.

“Hi Kirs!” Barry heeft een warme diepe bariton, best lachwekkend als we samen typische vrouwendingen bespreken. Hij glipt langs me heen, direct door naar de woonkamer, zoals altijd als hij wat te vertellen heeft.

“Ik heb toch zulke prachtige bloemen ingekocht op de veiling! Zo vers! Jij bent niet van de partij vanavond? Jammer, het is zo lekker inspirerend voor beginners als er iemand bij is die al wat meer in haar vingers heeft.”

“Nee, vanavond niet. Wil je koffie?”

“Graag Kirs... Hé, ga je wel lekker?”

Barry's blik gaat keurend over mijn gezicht.

Net als bij Bibi gooi ik het maar op mijn leeftijd en de overgang.

“Dat heb jij toch al lang gehad, schat,” zegt hij pesterig.

Ik werp een denkbeeldige vaas naar zijn hoofd.

“Als jij nog koffie wil zou ik me maar gedragen!”

“By the way, Kirs, ik wil je wat vragen, een gunst.”

Hij kijkt me bijna smekend aan met zijn heldere blauwe kijkers en weer vind ik het jammer dat ik hem niet aan Bibi kon koppelen. Ik wil wel kleinkinderen met zulke ogen.

“Ik zou zo graag een tuinfair organiseren en heel stiekem hoop ik dat dat hier kan, bij jou. Je hebt er een geweldige locatie voor. Groot genoeg, maar wel intiem. Centraal gelegen ook. Ik heb al wat mensen benaderd. Die lifestylewinkel in de Hoofdstraat wil graag meedoen en de kwekerij van Arnoldus. En ken je Berend, de boomchirurg? Lekker ding, maar hetero. Als je die in een boom ziet klimmen! Hij wil wel snoeiclinics geven, is je tuin gelijk winterklaar!”

Barry's enthousiasme is aanstekelijk. En zijn voorstel boeiend. We zijn hier toch nog niet weg.

“Klinkt goed, ik zal het met Luuk bespreken. Koffie?”

In de keuken ruim ik snel de scherven op en toets de koffiemachine in. Als ik de kamer inloop staat Barry voor de Friese stoelklok. Bijna belandt ook het blad met kopjes op de grond. Barry schiet te hulp.

“Ben je duizelig of zo? Dit is echt niet goed!”

Hij pakt het blad van me over en zet het op de salontafel. Kijkt me nogmaals onderzoekend aan, maar gaat er gelukkig niet op door. Weer loopt hij naar de klok.

“Weet je dat die me nog nooit is opgevallen? Hij doet me sterk denken aan de klok die wij thuis hadden. Bij mijn ouders dan hè. Een erfstuk. Geen bootjes boven de wijzerplaat, dat weet ik zeker, maar wel die zeemeerminnen aan de zijanten. We hebben hem eens laten taxeren. Ik zie nog het gezicht van mijn moeder toen de taxateur zei dat we hem snel moesten laten verzekeren. Een klein vermogen bleek dat ding waard te zijn. Waarop mijn moeder zei: ‘Wat bied je?’ Ze heeft hem ter plekke verkocht. Ze wilde niet om dat ding hoeven denken. Bij ons kwam iedereen vroeger gewoon achterom en de deur was nooit op slot. We hebben allemaal, alle vijf de kinderen, een deel van het geld op onze spaarrekening gekregen en we zijn er een dagje van naar Duinrell geweest. Je hebt hem toch wel goed verzekerd?”

Ik moet mijn keel schrapen voor ik wat kan zeggen.

“Ja natuurlijk, maar ik hoop niet dat hij ooit gestolen wordt!”

Ik kijk strak naar zijn gezicht, maar daar is niets bijzonders aan af te lezen, maar wat zegt dat?

Barry babbelt nog over van alles en nog wat en vooral over zijn plannen. Ik hoor maar half wat hij zegt. Is die belangstelling voor de klok een dwaalspoor? Zijn manier om mij zand in de ogen te strooien? Aan niets is te zien dat hij zich ongemakkelijk voelt.

Bij zijn vertrek kust hij me op beide wangen, zoals altijd.

“Ik hoor het wel hè, van de fair? Als Luuk nee zegt: even goede vrienden. Pas jij goed op jezelf?” Hij kijkt me ernstig aan en terugkijkend in het vertrouwde blauw knik ik gehoorzaam.

Vanuit de deuropening kijk ik hem na, hoe hij over het grind naar zijn autootje loopt. Hij draait zich nog een keer om en zwaait. Ik zwaai terug terwijl mijn ogen vollopen. Het moet nu maar gauw afgelopen zijn. Wie kan ik nog vertrouwen?

We wachten tot de lichten in het atelier gedoofd zijn en Barry als laatste met zijn bestelauto het terrein afrijdt. Eerder kunnen we niet naar bed, dat zou te veel opvallen. Ik kan mijn ogen bijna niet meer openhouden na drie bijna geheel doorwaakte nachten.

Eindelijk liggen we in bed. Hier kan ik wel weer aan wennen. Lepeltje, lepeltje, net als vroeger. Nog even knuffelen voor het slapengaan. Nooit boos gaan slapen, alles eerst uitpraten, zo zijn we dat jaren gewend geweest. Waarom laten we waardevolle dingen wegglijpen? Want met de verdwijnende intimiteit verwatert ook het daadwerkelijke samenzijn. Ik glimlach in het donker: 'zeg maar gewoon seks hoor', zou Maaike zeggen.

We hebben het vanavond al even gehad over het voorstel van Barry, maar ik heb nog geen 'ja' gekregen. Dat door die fair de tuin een oppimpbeurt krijgt, valt bij Luuk wel in goede aarde. Hij zal het laten bezinken, want er zitten zeker ook nadelen aan. Zo is Luuk, nooit over één nacht ijs.

Ik val zowaar in een lichte slaap. Droom een droom waar geen touw aan vast te knopen is, met Barry en Maaike met manden vol bloemen en Bibi op een wit paard. Geen prins te bekennen en toch draagt ze een lange witte jurk.

Ik schrik wakker van een hand op mijn mond. Paniek vlamt door mijn lijf en in een reflex sla ik met beide armen om me heen. Direct besef ik dat het Luuks hand is op mijn mond en zijn kaak die ik pijnlijk heb geraakt. Hij kreunt nauwelijks hoorbaar.

Direct staan al mijn zintuigen op scherp. Voorzichtig laat Luuk mij los en wrijft over zijn kaak. "Pijn?" fluister ik. In het weinige licht dat door de gordijnen binnendringt, zie ik dat hij nu zijn vinger voor zijn mond houdt. Ik luister en blijf doodstil liggen.

Ik hoor niets en hef vragend mijn handen.

Luuk maakt een wapperend gebaar met twee handen waaruit ik opmaak dat ik geduld moet hebben.

Dan hoor ik wat gerommel. Luuk moet wakker geweest zijn, want het geluid is te zacht om wakker van te worden. De vaatwasser in de keuken is ook net begonnen aan zijn nachtelijke wasprogramma en het weglopen van water en het stotende geluid van de aanvoer overstemt regelmatig wat we horen willen.

Maar onmiskenbaar is daar het schuiven van een doos of zo iets en andere korte doffe geluidjes die je in een nachtelijk huis niet zou moeten horen.

Luuk wil opstaan maar ik grijp hem vast.

"Nee, hier blijven!" piep ik van pure angst.

Hij rukt zich los en sist: "Waar blijven die klootzakken nou! Ik ga zelf..."

Op datzelfde moment breekt in huis de hel los. De voordeur vliegt open tegen het kostbare sierstucwerk van de muur in de hal. De hele jeugd van de meiden heb ik geroepen: "Voorzichtig met de deur!" en het is belachelijk dat dat het eerste is wat ik denk.

Ik hoor rennende voeten over het marmer en stemmen die door elkaar roepen: "Halt politie!" en "Staan blijven!" Er valt ergens iets kletterend in duizend stukken en in de kamer gaan overduidelijk meubelstukken ondersteboven. Licht van schijnwerpers piept door de kieren van de deur. En ook door de gordijnen zie ik zoeklichten en duidelijk hoorbaar snelle voetstappen op weg naar de keukendeur, waarschijnlijk om een eventuele vluchtweg te blokkeren.

Luuk is in één sprong bij zijn ochtendjas, schiet hem aan en, met de centuur nog los, rukt hij de slaapkamerdeur open.

Ik zit als verlamd op mijn bed met de dekens opgetrokken tot onder mijn kin. Ik wil niet weten wie daar in de boeien geslagen wordt, wie me mijn gevoel van veiligheid ontnomen heeft, wie mijn onvoorwaardelijke vertrouwen heeft beschaamd.

Overall in huis branden nu fel de grote plafondlampen. Het schreeuwen is verstomd. Ik hoor Luuks overslaande stem: "Wat zou ik je graag op je bek timmeren!"

"Niet doen meneer, dan moeten we u ook inrekenen." Er wordt opgelucht gelachen na die opmerking, de missie is geslaagd.

Ik tril over mijn hele lijf en dwing mezelf te kijken door de deuropening. Luuk staat met zijn rug naar me toe in de hal, zijn vuisten gebald. Langs hem heen kijkend zie ik de inbreker. Hij heeft zijn hoofd gebogen, kijkt mij niet aan. Maar dat hoeft niet. Ik heb hem duidelijk herkend voor hij geboeid wordt afgevoerd door een agent in burger.

"Och Bibi," kreun ik, "niet weer!"

Luuk komt de kamer binnen.

"Het is voorbij schat. Het was die Erik, zag je dat?"

"Hou me vast!"

Zwijgend slaat Luuk zijn armen om me heen, wiegt me en ik huil, huil om mijn meisje dat weer zal moeten herstellen van een gebroken hart.

Bibi is al een aantal dagen thuis en woont in de logeerkamer. Haar tranen zijn op en ze is zeker drie kilo afgevallen. In de tussentijd heeft Luuk ervoor gezorgd dat alle sloten van haar flat zijn vervangen.

Dapper vertelde ze vanmorgen dat ze weer naar huis gaat. Ik heb eens ergens gelezen dat je niet verantwoordelijk bent voor het geluk van anderen. Maar zo voelt het niet. Mijn maag krimpt elke keer als ik het bleke snoetje van mijn jongste zie en ik zou al mijn invloed uit willen oefenen, als ik die verdorie maar had. Het moet toch een keer lukken? Zo'n prachtige meid!

De klok is direct de volgende dag van zijn haak getild en inmiddels opgehaald. Hij zal bij een bekend veilinghuis worden geveild, ik wil hem niet meer zien. Van de opbrengst gaan we een cruise maken, ergens in de Caraïben met zijn tweetjes, in de hoop dat we de hervonden interesse in elkaar vast kunnen houden. De Chinese vaas die in duizend stukken is gevallen, was goed verzekerd. Een goed excuus om weer op jacht te gaan, Luuk en ik, antiquairs bij langs op zoek naar een nieuwe.

Ik sta bij het aanrecht en kijk door mijn keukenraam. Het is een komen en gaan van mensen. Komend weekend is Barry's tuinfair en mijn tuin staat al aardig vol met kraampjes en ook van die burgerlijke partytenten voor het geval het weer ons in de steek laat. Luuk volgt elke dag de weersvoorspellingen en het ziet er goed uit. Ik moet zeggen: na een half jaar broeden belooft het heel wat te worden, dat ideeetje van Barry.

De organisator zelf loopt opgewonden heen en weer, overlegt met standhouders, wijst en gebaart. Zijn aanstekelijke lach is binnen hoorbaar. De catering vindt plaats vanuit mijn keuken, maar al het serviesgoed en glaswerk wordt ingehuurd. Ik ben wel goed, maar niet gek. Luuk is in gesprek met de boomchirurg. Barry mag het dan een lekker ding vinden, ik vind hem net iets te zeker van zijn eigen charmes, een casanova in tuinbroek. Ik zie hem wijzen en naar boven kijken, Luuk knikt instemmend, kijkt toevallig mijn kant op en knipoogt als hij me voor het raam ziet staan. Ik voel me warm worden van binnen. Ik ben weer helemaal gek op die man! De nachten die we samen in spanning hebben doorgebracht, hebben ons huwelijk weer vlot getrokken, de cruise erna maakte onze verbintenis weer zeewaardig. We hebben besloten dat we nog niet gaan verhuizen. Samen kunnen we die tuin wel aan en als deze fair een succes wordt, doen we dat ieder jaar en dan is een workshop boombehandeling een goede manier om alles professioneel gesnoeid te krijgen.

“Hé, starende meisjes zijn verliefd!” Ik voel een arm om mijn schouders en kijk opzij in het lachende gezicht van Maaïke. Ze kijkt me peilend aan en ik voel me blozen.

“Het gaat crescendo met jou, Kirs,” constateert ze. “Het is maar goed dat ik die kerel van jou nooit heb willen strikken, omdat *jij* zo’n goede vriendin van me bent. Hij weet wel hoe hij een vrouw kan laten stralen. Geen betere facelift dan...”

Ik geef haar een por tussen haar ribben.

“Concentreer jij je nou maar op die bloemstukken en laat mij het hier binnen maar regelen! Wegwezen jij!”

Maaïke verdwijnt door de keukendeur en mijn ogen zoeken Luuk weer door het keukenraam.

Luuk zie ik niet meer, wel Berend, de boomchirurg. Hij staat nog op dezelfde plek en ik zie hem breed lachen naar iemand die kennelijk zijn richting opkomt.

Dan zie ik dat het Bibi is. En dat ze zijn lach beantwoordt met die blik die ik inmiddels zo goed ken!

O mijn god, Bibi, niet weer!